

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VIII. De tribus individujs Christi Domini comitibus, paupertate,
dolore, contemptu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Quod in rem presentem interpretans B. Prosper: *Quid est, ait, ambulare, sicut ille ambulavit: nisi contemnere omnia. l. 2. de vir. prospem, qua contempfit, non timere adversa qua pertulit? contr. c. 20.*

CAPVT VIII.

De tribus indiuiduis Christi Domini comitibus; Paupertate, Doloze, Contemptu.

§. I.

Comitatum hunc, seu societatem, Christo Domino perpesim adhasisse.

Occasionem huic considerationi atque argumentum præbuit, quod in vita R. P. Balthazaris Alvarez legitur, viri ex Ordine nostro sanctissimi; qui S. Matri Teresæ *Vit. P. Balz: c. 12.* fuit à sacris Confessionibus, & cujus hæc ope atque operâ multum se in animi sui rebus adjutam libens fatebatur.

Is igitur uti assidue Christum crucifixum habebat præ oculis, & vitæ ipsius ac mortis mysteria intento studio contemplabatur: ita præcipuo ac singulari animi sensu meditari solebat, tres (ut appellabat) indiuiduos Christi comites, ut qui illi ab ipso Præsepi ad extremum usque spiritum continenter adhæserint; Paupertatem scilicet, Doloré & Contemptum. Eoq; referebat illud Prophetæ in Christi persona dicentis: *Pauper sum ego, & in laboribus à iuventute mea; exaltatus autem, humiliatus sum & conturbatus.* Quibus verbis dicebat proponi viam, quam Salvator noster in omni vita tenuit; paupertatis nimirum, doloris, atque contemptus: Quos ille comites adeò familiares & intimos habue- rit, ut unâ cum illo de utero egressi, cum ipso pariter pe-

0002

atatis

ætatis incrementa crescerent, usquedum sub vitæ extenuatione eam absolutionem ac perfectionem acciperent, ut iam appareret ad summum denique pervenisse, neque quidquam esse, quod eis ultrâ addi posset.

Itaque vir sanctus, Magistri sui imitandi desiderio, eundem sibi comitatum assumere, & per omnem vitam constantiter retinere, atque colere instituit: solitus etiam hoc Christi asseclas & publicè & privatim sic commendare, ut audientes ad dicentis ardorem obstupescerent, simulq; ad earundem rerum amorem vehementer inflammarentur.

Cæterum ante Patrem Alvarez, eundem in modum invenio philosophari solitam sanctam Viduam B. Angelam de Fulginio: sive hic ab ipsa forsan hauserit, sive idem Dei Spiritus, qui utriusque mentem ac sensus agitabat, eandem utrique cogitationem iniecerit. Dicebat autem speciatim B. Angela, hanc esse societatem seu comitatum, quem Pater æternus filio suo in mundum prodeunti, ab ipso primo sui conceptûs momento attribuerit; summam paupertatem, summum dolorem, summum despectum: atque eos, qui hæc ipsa ament, eundemq; sibi comitatum asciscant, accepisse se divinitus, esse legitimos & electos Dei filios, eosdemq; videri esse de intimis ejus familiaribus, ut qui eadem cum illo scutella edant, & ex eodem calice bibant.

Quas etiam res B. Angela quantopere cordi haberet, vel illud indicio est, quòd non modò in vita eas studiosè et identidem dilectis suis in spiritu filijs commendare instituerit, sed etiam moriens, velut omnem censum suum ac opus testamenti reliquerit: *Relinquo*, inquit, *vobis totam hereditatem meam, que etiam est Christi JESU, scilicet paupertatem, dolorem, & despectum, vitam videlicet Christi.* Quo etiam factum est, ut circa ipsius imaginem, instrumentum passionis Christi arctè ac piè complectentis, lemmatis in hæc adscribatur: *Summa paupertas, summus dolor, summus despectus.*

Eadēq; phraſi S: Cyprianus de Chriſto loquens: *O-* lib. de pati-
mnes, inquit, aſtus ejus ab ipſo ſtatim adventu, patientiā co- ent.
mite ſignantur. quod videlicet tres iſtos aſpectus in comi-
 tatu ſemper habuerit; quibus, opinor, rebus tota patienti-
 a materia contineretur. Et rectē ab ipſo ſtatim adventu
 hunc ei patientiā comitatum aſignat: quippe qui & in ſta-
 bulo naſcitur, per contemptum exclusus diverſorio; & in
 præſepi reclinat, tanquam è ſinu matris in gremium dile-
 ctæ paupertatis effuſus; & frigori jam tum ac reliquis natu-
 ræ incommodis obijcitur, ut nunquam eſſet ſine dolore,
 poſtea vir, nunc infans dolorum, & jam tum ſciens infirmi-
 tatem.

Expresſius autem S. Bernardus, tres iſtos comites no-
 minatim deſignans, ait: *Vix natus eſt, cæli gloria, cæli divi-* De paſſ. Do-
tia, cæli delicia dulcis JESUS; & ecce recenti ortui, crucis min. c. 36.
ignominia, crucis dolor, crucis paupertas copulatur. Porro
 incommoda, quæ ab ortu ſuo ſufferre cœpit Salvator, igno-
 miniam, dolorem, ac paupertatem crucis appellat: ſive
 quod hæc eſſent rudimenta quædam & anticipatio, ſeu quaſi
 delibatio eorum quæ poſtea in cruce toleraturus erat; ſive
 quod partes eſſent & quaſi membra crucis illius ſpiritualis,
 quam ab ipſo conceptam in ſe ſuſceptam, per omnem dein-
 ceptam vitam pertulit, de qua eodem in tractatu S. Bernardus:
Paſſionem autem non illum diem appellamus, inquit, quo mor- cap. 5. & 35.
tuus fuit, ſed totam vitam illius. Totæ enim vitæ Chriſti crux
fuit & martyrium. Et ruruſum: *Proſectò à natiuitatis exor-* cap. 36.
ditio paſſio crucis ſimul exorta eſt. Qua de re nos infra uberius.

Ergo quorū manibus ex utero matris exceptus eſſet, in
 eorum quoque gremio atque complexu mori voluit, inter
 brachia crucis exſpirans in ſumma paupertate, ſummo dolo-
 re, ſummo contemptu: nequã aſignatum ſibi à Patre co-
 mitatum dimitteret, illõve prius quam vitã ipſã deſtitueret.
 tur.

tur. Quanquam neque jam exanimem, eoque sensui doloris subtractum, comites reliqui continuo destituere visum quando & demortui latus contumelia patuit, militis lancei temeratum, & adeo nudus rebus omnibus inventus est, ut non nisi in alieno sepulcrum, nec nisi alieno sumptu sepulturam invenerit. Ut hic merito dicamus cum Petro Blesensi:

Serm. 9. *Omnes revolvite vitam Salvatoris ab utero Virginis, usque ad patibulum crucis, non invenietis in eo nisi stigmata paupertatis.*

tom. 1. Opus.
apud VV ad.

Quam in rem etiam S. Franciscus in præclara oratione ad Christum pro obtinenda vera paupertate, ipsum ait è cœlis ad terras descendisse, ut illam posset charitate perpetui desponsare; proindeque eandem vel in ipso utero sociale, cum Christo commercium inchoasse; eandem ipsum et utero in præsepe recepisse; in ipso passionis confictu, eandem Christo velut individuum armigerum astitisse; ipsum denique Christum in ejus sponsæ strictis amplexibus animam emisisse, &c.

Decebat nimirum hic comitatus Dei Filium: ut quoniam (quod ait dilectus ei discipulus) *omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ; atque ex tribus his eorum qui mundum colligunt omnis vita componitur: è contrario illius vitæ, qui sese mundo oppositurus, eumque debellaturus advenerat, et rebus directò adversantibus coalesceret, & doloris sensu, concupiscentia carnis, paupertatis amore, concupiscentia oculorum, contemptus desiderio, superbia vitæ opprimeretur.*

§. 2.

Eosdem tres comites, ei quoque, qui Christum propius sequi desideret, in socios adsciscendos esse.

Atque

Atque in his pauculis vocibus habes, Jesu Christi amator, copiosam piæ commentationis materiam, & palæstram, in qua diu multumq; te exercere possis.

Primo igitur considera, nec sine tenero amoris & commiserationis sensu, quàm dulcissimo Jesu acerba fuerit & cruciabilis illa crux spiritualis, ex tribus hisce velut partibus compacta & coagmentata, in qua ille non horis aliquot, velut in ipsa cruce corporea, sed ab ipso in mundum ingressu, ad extremum usque spiritum, continenter suffixus jacuit.

Etenim paupertas, satis per se dura & ærumnosa, nimium quantum ingravescit, cum ad eam dolor & cruciatus accesserit: at si hoc utrumque cum ignominia & despectione conjunctum sit; tum verè nihil est, quod, præsertim animo generoso, obvenire possit acerbius. Itaque & ipse Salvator, illum dignitatis & personæ suæ contemptum, quo omnes ipsius cruciatus cumulabantur, vehementer sentire visus est, eamq; ob causam, quoties cum discipulis de futura sua passione loqueretur, eum sui despectum atque illusionem, veluti principem dolorum suorum circumstantiam, expressè ac disertè commemorare. Sic enim (ut Marci 9. legimus) denuntiabat illis, *quomodo scriptum est in filium hominis, ut multa patiatur & contemnatur*: passionem suam dolore ac contemptu definiens. Et explicatiùs cap: sequenti: *Illudent ei, & conspuent eum, & flagellabunt & interficient eum.* At per os Evangelici Prophetæ, hæc ipsa suarum passionum adjuncta, despectum, inquam, illusiones, opprobria ita studiosè atque disertè prænuntiari voluit, perinde atque si per ea, tanquam personæ suæ notam propriam, designari vellet, atq; agnosci. *Vidimus eum, inquit, despectum & novissimum virorum.* Et rursus: *Et quasi absconditus vultus ejus, & despectus; unde nec reputavimus eum.* Et infra: *Et nos putavimus eum quasi leprosum, & percussum à*
DEO

Isai. 53.

Gasp. Sanct.
ibi.

DEO & humiliatum. Pro quibus postremis (ut eruditi quidam observant) etiam significantius ex Hebræo legi potest *Percussum DEUM & humiliatum.* Ut nimirum hæc sit quædam velut vitæ ac passionis Christi epitome, hæc ipse Christi quasi definitio aut descriptio, hoc Evangelicæ perfectionis exemplar, hæc tota crucis disciplina, cum dicitur: *Percussus DEUS & humiliatus.*

Secundò: Perpende nihilominus, quo amore ac studio benignus Salvator, hosce lateri suo jugiter inhaerens affleclas complexus atque exosculatus sit: nimirum cum illos aspiceret ut charos comites sibi à Patre amantissimo attributos, neque tam ut adjunctos extrinsecus, quam ut sibi ab ipso conceptu cognatos atque congenitos; & quibuscum proinde, velut cum intimis, ætatem esset consumpturus. Sed neque (tamen integrum esset) vellent vel ad momentum eo dilecto comitatu destitui; quòd se Doctorem nostrum ac Ducem, tum etiam medicum meminerat; neque alio certiore seu documento seu remedio posse, vel mores nostros pravos corrigi, vel inolita mala curari: præsertim irremediabilem ingenitam nobis superbiam, & insanam appetentiam gloriæ; cui persanandæ potissimum visus est in omni vita studuisse. Itaque divinæ gloriæ & salutis humanæ desiderio, tres istos comites sibi conjunctissimos habuit, eorumque duobus hisce tanquam brachijs arctè complexus, charitatem DEI & amore proximi, absque his vivere, absque his mori noluit: ut jam excusationem nullam haberet inexcusablem cupiditas, libido, & superbia nostra, cum præ oculis haberemus horrendum illud & inopinabile omnis patientiæ exemplum, cælorum Regem nostram causam factum pauperem, & DEUM percussum atque humiliatum.

Quamquam adhuc rari sunt, Domine Jesu, qui divinis tui exemplo convicti, tuum hunc comitatum ament, ipsi demque tecum sensibus ducantur. Ut merito tibi illud occi-

namus

namus è Psalmo: *In mari via tua, & semita tuae in aquis multa* Psal. 76.
ti: hoc est, in mari passionum, & aquis multarum tribulationum. *Et vestigia tua non cognoscuntur*: quia scilicet hæ viae tuae, via paupertatis, via doloris, via contemptus, paucis notæ sunt, & oppidò pauci vestigia tua inveniunt, quò eis insistant, tēq; quæ prævisi, affectentur.

Tertio: Proinde tecum ipse reputa, quàm te æquum sit, qui Christi sectatorem & amatorem profitearis, eodem cum illo comitatu ac societate delectari.

Certe qui aliquem ex animo diligunt, eos etiam quos ille amicos ac familiares habeat, ipsius respectu, benevolentia complectuntur. Et par est (quod antè dicebamus) discipulum Magistro suo congruere: & sufficit servo, si sit Matt: 10.
 sicut Dominus ejus.

Rursum (uti etiam in exercitijs commentatur S. Ignatius) sanequàm ignavus & probro dignus is miles censendus est, qui paratus non sit, eodem uti victu, vestitu, rebusque alijs, quàm Regem suum utentem conspexerit. Atqui ecce Rex noster, & Deus noster graditur ante nos, non alio visendus cultu, aut apparatu instructus, quàm paupertate, dolore, contemptu. Hic illi omnis regalis cultus & ornatus est; hoc paludamentum & trabea; hi corporis custodes, hoc satellitium, hi honorarij affectatores.

Et paupertas quidem in Scripturis sanctis cõmemoratur, tanquam insigne Regis nostri. Quippe & venturum prænuntians Zacharias, hac illum notà specialiter designat, Zach: 9.
dicens: Ecce Rex tuus ventet tibi justus & Salvator; ipse pauper, & sedens super asinam. Et jam in mundum adveniens, hoc ipso signo dignoscendus proponitur; Angelo ad pastores dicente: *Et hoc vobis signum: Inveniit infansem pannis involutum, & positum in praesepio.*

In hoc autem uno, & reliquis, quem dixi, comitatus continetur. Nam & paupertati laborem & dolorem cognatum

Prov. 15. tum esse, satis notum est, juxta illud: *Omnes dies pauperis mali*: proptereaq; Christus utrumque conjunxit, de se ipse loquens per Prophetam: *Ego sum*, inquit, *pauper & dolens*. Eidemq; adherere contemptum, tum ex sacris profanisq; litteris, tum ipsa quotidianâ experientiâ compertum est, ut non immeritò dixerit antiquorum quispiam: nihil in se durius habere paupertatem, quàm quod homines ludibrio ac despectui faciat obnoxios.

Hæc igitur sunt insignia Ducis ac Regis nostri: his per omnem vitam spectabilem se tibi præbuit; in stabulo nascens, in laboribus vivens, in patibulo moriens. Proinde si cum, ut par est, sequi volueris, eodem te cultu ornari, iudiciumq; rebus contentum esse oportebit.

Quarto & postremo: ut melius ad hunc perfectionis gradum, arduum quidem ac difficilem, sed in Dei oculis valdè pretiosum, pervenias; id tibi omnino persuadens, oportet: omne bonum tuum, felicitatem, pacem, in Christi Domini ac Dei tui imitatione consistere. Etenim, ut ait divina Scriptura: *Gloria magna est sequi Dominum*. Equidem antecessit ille gigantis instar, passibus ingentibus; et ultavit enim ad currendam viam paupertatis, doloris & contemptus: verumtamen & nos hortatur venire possidentidem respectans, & animos faciens, & manum porrigens opitulatricem. Tantùm non pigeat, quàm potes, loqui; si de propinquo affectari non potes. A parvis incipere & sensim ad summa pervenies.

Potes autem (ut & hoc praxis gratiâ admoneam) veli paupertatis studio ducto principio, ad reliquos comites plenioris viâ gradum facere, vel ausu magis heroico, à generosa germanâq; tui despicientia exortus, ad doloris deinde studium, paupertatisq; descendere. Quemadmodum enim quisquis paupertatem non fallaciter amaverit, ex contumelianti amabit etiam, quos pulchrè S. Vincentius appellat

paupertatis Sodales & amicos, famem, inquam, sitim, contemptum, despectionem: sic qui in suimet despicientia atque contemptu aliquousque profecerit, doloris ac paupertatis incommoda nihil admodum refugiet: quippe qui & ijs se dignissimū, & è contra omni consolatione indignum, censebit. Ita & à paupertatis amore ad sui contemptum, planus ac rectus processus est; & ab hoc ad illam, prona est facilisq; regressio.

Pro his ad extremum legi potest S. Bonaventura p. 1. Stimuli cap: 7. ascensu 3. ubi ex professo ostendit, tria ista, præsertim in Christo crucifixo apparuisse; & quomodo animus eum contemplantis exinde assurgat inflammaturq; eandem rerum desiderio; omnem jam honorem refugiens, eligensq; nudus esse cum Christo nudo, & omni repleti amaritudine & afflictione cum illo, quæ pluribus ibidem persequitur.

§. 3.

Ex tribus his quasi speciebus, familiarem quandam confici posse, morbus anima nostra medicinam.

Assidua igitur istius Christi comitatus commentatio, efficiet denique, ut eas quoq; res familiares nobis reddamus, & in usum nostrum consuetudinēq; convertamus.

Ex ista etenim trium specierum mistura, veluti ex quadam aloës & myrrhæ & succi absynthij compositione, conficientur (ut ita loquar) *familiares pilule*, amara illæ quidē, sed ad salutem oppidò efficaces, sine quibus nec ipse Salvator ullo momento esse voluit; & quibus quotidie, immò assidue, usi sunt, quicumque Christum propius sequi, eiq; sese speciatim probare studuerunt.

Profectò sine his esse noluit S. Bernardus, qui (ut ipse de se testatur) ab ineunte conversione sua, hunc sibi *myrrhæ fasciculum* colligare, & inter ubera sua collocare curavit.

Serm. 43. in Cant. confectum (ut ait) ex omnibus anxietatibus & amaritudinibus Domini sui. Quæ enim sunt illæ Domini nostri amaritudines, nisi res illæ humano palato adeo insuaves & injucundæ, paupertas, dolor, despectus? Quod ipse ibidem satis indicat, dum nos ad earundem amaritudinum arcum & indissolubilem complexum exhortans, sic ait: *Tu quoque, si sapiam, imitaberis Sponse prudentiam, atque hunc myrræ tam charum fasciculum, de principali tui pectoris, nec ad horam patieris avelli, amans illa omnia quæ pro te pertulit, semper in memoria retinens, & assiduâ meditatione revolvens.* Testatus alibi, nihil non suave nobis futurum, cum omnes Domini nostri amaritudines collegerimus; easdemque (ut ipse loquitur) in vasculo pectoris, pistillo crebra meditationis contusas & commetas, & scilicet demum tanquam in massulam redactas, ad familiarem & quotidianum usum adhibebimus.

Serm. de quadr. deb.

Serm. 10. in Cant.

Eundem quippe Doctorem mellissimum, alio in opere, sed in argumento non dissimili, eadem atque nos in præserti, loquendi figurâ usum invenio: Dum Nazareni nostri vulnera, velut violas ac rosas Paradisi, ex iis; stillantes cruoris guttas, tanquam decidua eorum florum folia considerans, jubet nos ex illis quoddam quasi electuarium conficere, quo jugiter utamur ad medelam omnium infirmitatum nostrarum.

De Pass. Domini. c. 43.

Accede huc (inquit) ô fidelis anima, & collige tibi reliquias epularum sponsi tui, misas gratissimas, folia rosarum. Et ecce in quantâ multitudine distillant de manibus, similiter & pedibus, nec non & da latere dulcissimi Christi JESU. Non est morbus anima, cui his floribus mederi non possis. Collige autem folia florum florentis JESU, stillas sanguinis rubicunda, & tanquam pilulas sine quibus esse nolo, in cubiculo cordis tuarumconde. Erit tibi illarum sapor & odor in medicinam salubrem, morbos qui fuerint repellentem, venturosque caventem. *Vita*

santum ne sine illis esse velis, quae verè nomen habent, qualibet
fidei dicente, sine quibus esse nolo. Ita Bernardus.

Sed neq; sine his esse volebat Seraphicus Doctor, cum
diceret: *En mori volo, nisi vulneres mentem meam. Nolo,* P. J. Stim. c.
Domine, sine vulnere vivere, quia te video vulnertum. Neq;
Seraphica S. Terefia, cujus hæc erat solennis vox: *Aut pati,*
aut mori; quòd nimirum nollet sine passione vivere. Neq;
S. Apostolus Franciscus Xaverius; qui afflictiones atq;
zrumnas, ipsi cœlestium gaudiorum torrenti, quo ejus ani-
ma perfundebatur, anteferebat; *in ipsis incommodis ac peri-* l. 4. c. 12.
culis (ut in ejus vita scriptum legimus) *DEUM enixè precaba-*
tur, ne his ipsum eriperet malis, nisi ad majora mala divine glo-
rie causâ reservaret. Nec denique tot alij præclari Christi
crucifixi discipuli, quorum sparsim hoc opusculo memini-
mus; qui sicuti JESUM tenerè ardentèq; dilexere, ita hanc
charam JESU Societatem maximè adamârunt & complexi
sunt; gnari sine illa ipsum JESUM non inveniri, & quibus
hic charus sit, etiam illam acceptam esse debere.

Ut enim hoc rursus cum B. Angela, pro hujus capituli
clausula, dicam: *Hæc sunt dulcissima DEI dona, qua quicun-* Vit. c. 66.
que obtinere poterit, sciat se perfectum & consummatum in
Christo, & Christum in eo per transformationem. Et paulò
inferiùs: *Et si non potest ista tria velle, sciat quòd multum est*
longè à Christi benedicta similitudine: quia ista tria associave-
runt eum, in omni loco, & in omni tempore, & in omni suo a-
ctu, similiter & suam Matrem, scilicet paupertas, dolor, & de-
spectus, & ignominia in summo. Sic illa.

Ades igitur Discipule crucis, & hæc pauca trade me-
moriz. Neque enim multis præceptis constat ars perfectè
sequendi & imitandi Christum; neque multo studio aut
lectione opus est, ut tota Crucifixi disciplina, etiam à tar-
dioribus, mente comprehendatur. Liber ille ante oculos
nostros præscriptus (ut Apostolus loquitur) hoc est, JESUS
CRU-

crucifixus, tribus tantum pagellis constat; dolore nimirum paupertate, despectione. Hoc compendium est Evangelii hæc summa vitæ, & passionis Christi Jesu. Breve dictu est, quo tamen totum dicitur: *Ama paupertatem, ama dolorem, ama contemptum*: & jam cum Christo crucifixus es; jam Christi vitam ac passionem in temetipso expressisti.

CAPVT IX.

Via trium dierum in solitudine; sive, Exercitium omnimodæ nuditatis & abnegationis sui, ad exemplar JESU Christi crucifixi.

Exod. 8.

QUOD olim Moyses ad Pharaonem: *Viam trium dierum pergemus in solitudinem, & sacrificabimus Domino DEO nostro*: hoc in rem præsentem non absurdè opinor, usurpabimus. siquidem si DEO perfectè placere, eiq; de nobis porum sacrificium exhibere volumus; nobis quoq; deserendum Ægyptus est, pergendumq; in vastam ac profundam solitudinem, hoc est, in mœstissimum cor benignissimi Jesu, in passione sua prorsus desolati & derelicti. Quod quâ ratione possit effici, aut quænam sit via trium dierum, quâ pergendum nobis in eam mysticam solitudinem, jam ingradior dicere.

§. I.

Via prima diei in solitudine.

Prima dies hujus solitudinis consistit in abdicatione & nuditate rerum temporaliū, earum inquam, quæ vel ad carnis sensuūq; commoda, vel ad quotidianas vitæ necessitates, opportunitatēve pertinent. Ab his enim rebus desertissimum Christum fuisse, vel hinc intelligitur, quid